

Ag. in Hughes Ec. Hay's Caber
Luziferus gigas - a few only

ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΥ ΝΟΜΟΥ

TA OYMATA

PROTHMA

ΥΠΟ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΛΚΑΝΗ

Λευκαδίου.

КЕРКУРА,

Τυπογραφεῖον δ' Κάδμος.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

1875.

186345

ΤΩ

ΦΙΛΤΑΤΩ ΜΟΙ ΚΥΡΙΩ

ΘΕΑΓΕΝΗ ΚΕΦΑΛΑ

ΩΣ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

ΕΓΚΑΡΔΙΟΥ ΦΙΛΙΑΣ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΑΥΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΜΟΥ

ΠΡΟΣΦΕΡΩ

Α. ΚΑΛΚΑΝΗΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΙΛΑΝΤΗ Α. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
AL 22.48.0008

ΑΠΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ

Εύπνα Θανάση!...

Ἐξύπνησε, με τὴ ψυχὴ στὸ στόμα.

Μία ὥρα ἄθλιε στὴ ζωὴ σου ἀπομένει ἀκόμα!...

Ἐσκόθηκε, ἀντήχησαν

Τὰ φοβερά δεσμάτου

Καὶ ᾿ς τὸ φονιά λὲς κ' ἔβλεπε

Τὸ θάνατο μπροστά του.

᾽Ω συμφορά!... Ἐφώναξε με μιὰ φωνὴ πνιγμένη

Καὶ ὁ φωνιάς τ' ἀπήντησε,

Μία ὥρα σοῦ ἀπομένει!...

Μία ὥρα;!...

Ναί, τὸ χάρμα!...

Θὰ νὰ σβυσθῇ γιὰ μένα τὸ φῶς! τὸ πᾶν! Ἀλοίμονον!

Καταραμένη ἡ ὥρα ποῦ μ' εἶδε καὶ ἐγενήθηκα ἡ δύστηνή μου μάνα!

Σ' αὐτὸν τὸν κόσμον τί ζητεῖς;...

᾽Ω! σὺ ποῦ θὰ μοῦ δώσης με τὸ σκληρὸ μαχαίρι σου

Τὸ θάνατο, λυπήσου τὴν ἄθλιά μου τὴν καρδιά,

Ἄχ! ἄλλο παρ' ἐκείνη δὲν σοῦ ζητεῖ, νὰ τὴν ἰδῶ

Γιὰ ν' ἀποχαιρετήσω μ' ἐκείνη καὶ τὴν ὕπαρξί καὶ τὸν ἀπάνου
[κόσμον]

Σπλαχνήσου με τὸν δυστηχή!...

Περίμενε θὰ ν' ἔλθῃ...

Θὰ ν' ἔλθῃ;!...

Ναί!...

ἐφίλησε

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Τὸ χέρι τοῦ φονιά του
Πικρὸ του δάκρυ ἔβρεξε
Τ' ἄδικα τὰ δεσμά του.

Κι' ἀκαρτεροῦσε κ' ἔλεγε,
Ἄ! πῶς δὲν ἦλθε ἀκόμα,
Νὰ τῆς μιλήσει ἔστεκε
Μὲ τὴν πνοὴ στὸ στόμα.

Ἄνοιξ' ἡ θύρα, ἐσπάραξε
Ἡ δύστυχη καρδιά του,
Ἐπεσ' ἡ ἑρωμένη του
Βουβὴ ε' τὴν ἀγκαλιά του! . .

Μαρία μου! ἀγάπη μου! ἄγγελε τῆς ζωῆς μου! . .
Σ' τὴν ἀγκαλιά σου ἡ δύστηνη ἦλθα νὰ ξεψυχήσω! . .
Σ' τὸ νοῦ σου δὲ θὰ τὸ ἔβαλες δυστυχησμένη κόρη
Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κόλαση ἄχ! νὰ μὲ εἰδῆς κλησμένον,
Σ' ὀλίγο, λείψανο βουβὸ, νεκρὸ, κρυσταλλιασμένο!
Δὲν ἔσφαλα Μαρία μου σ' τὸν πλάστη σοῦ τ' ὀρκίζω
Καὶ στὴν γλυκιὰν ἀγάπη μας! Στὸν κόσμον μοῦ ἀπομένης
Σὺ μόνη μου παρηγοριὰ τὸ μνημῆμά μου νὰ κλάψης! . .
ὦ! πίστευσε Θανάση μου ποῦ μέσα στὴν καρδιά μου
Ἐπάγωσε τὸ δάκρυ μου, μόνη παρηγορία
Ποῦ μένει γιὰ τοὺς δυστηχεῖς εἰς τὸν ἀπάνου κόσμον!
Στὰ μαραμμένα σπλάχνα μου ἄχ! σβυῶνται οἱ στεναγμοὶ μου
Καὶ μέσ' τὰ βάρη τῆς ψυχῆς ἡ ὑστερή μου ἐλπίδα!
Βάρος μοῦ εἶναι ἡ ζωὴ, τρέμει νὰ βγῇ ἡ πνοή μου
Στ' ἀχείλη ποῦ τὰ πότισε τοῦ χάρου τὸ φαρμάκι! . .
Ἀκόμα δὲν ἀπέθανε Μαρία μου νὰ μὲ κλάψης,

Ἄλλ' οὔτε ἄγριο φάντασμα ἀπὸ τὸν μαῦρον ἄδης
Νὰ φοβηθῇς, ἀνδριεύεται, ζῇ ἡ καρδιά μου ἀκόμα,
Διψάει γιὰ ἀγάπην! Ἄχ! ἄνοιξε γιὰ μὲ τὴν ἀγκαλιά σου
Νὰ ἐρῶ σ' αὐτὴ τὴν ὑστερή γλυκιὰ παρηγορία!
Θανάση ἡ μαῦρη κόλαση τόσα σκληρὰ μαρτύρια,
Δὲν ἔχει ὅσα σχήζουσε τὴν δύστηνη καρδιά μου!
Μαρία μου παράδεισο σ' ἓνα σου βλέμμα βλέπω
Καὶ ε' τὸ πικρὸ τὸ δάκρυ σου ὅλη τὴν ὑπαρξή μου!
Δύστηχο πλάσμα! ἄχ! ἄνοιξε τὰ ῥοδινά σου χεῖλη
Δῶς μου τὸ ὕστερο φιλὶ γλυκὰ νὰ μοῦ θερμάνει
Τοῦ τάφου μου τὰ κρούσταλα καὶ τοῦ σκληροῦ τοῦ χάρου
Νὰ μοῦ γλυκάνει ἀγάπην μου τ' ἀγλίκαντο φαρμάκι.
Εἶναι ζωὴ τὸ φίλημα! θερμὴ παρηγορία!
Θὰ τὸ ἔχω μὲς τὸ μνημῆμά μου ἀπόκριφν ἐλπίδα,
Σὰν ὄνειρον ὁλόχαρο κι' ὅπου θὰ μὲ ξυπνήσῃ
Ἀπὸ τὸν ὕπνον τὸ βαθὺ σ' ἄλλη ζωὴ καὶ πλάση!

Ἄνοιξ' ἀγάπη μου γλυκιὰ
Τ' ἀγγελικὸ σου στόμα
Πέσ' μου Ἀγγελέ μου σ' ἀγαπῶ!
Πέσ' μου τὸ φῶς μου ἀκόμα!

Θὰ χορησθοῦμε θὰ σβυσθῇ
Τὸ πᾶν γιὰ μὲ τὸ χῶμα
Μὲ καρτερῇ, ἄχ! ἄνοιξε
Τὸ οὐράνιόν σου τὸ στόμα.

Θανάση τὴν ἀγάπη μου τὴν ἐπνῆξε ὁ πόνος,
Τί νὰ σοῦ πῶ ἡ ταλαίπωρη γιὰ νὰ μὴ σὲ πικράνω;
Τί νὰ σοῦ πῶ ἡ δύστηνη νὰ σὲ παρηγορήσω;
Εἶν' ἡ καρδιά μου θάλασσα μαῦρη ξαγριομένη
Εἶν' ἡ ψυχὴ μου κόλαση, τ' ἀχείλη μου φαρμάκι,
Εἶν' ἡ ζωὴ μου θάνατος ὁ ὕπνος μου τὸ μνημῆμα!

Καὶ σὰν τὸ φύλλο τὸ ξερὸ ποῦ σέρνει ἡ ἀνεμοζάλη
 Ἐμείνα ἔρημη ἡ πτωχὴ εἰς τὸν ἀπάνου κόσμον !
 Θέλης Θανάση νὰ σοῦ πῶ ποῦ ὁ κόσμος κοιμητήριον
 Εἶναι γιὰ μὲ, καὶ ὁ ἀχόρταγος γιὰ μὲ δὲν ἔχει τάφο ;
 Ὡ ! κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ βαθυὰ μὲς τὴν καρδιά μου
 Μ' ὄλα του τὰ μαρτύρια ὁ θάνατος φωλιάζει
 Θημᾶσε ; !

Τ' ἀλησμόνησα

Ὅλα γλυκιὰ μου ἀγάπη ; !...

Ὁ θάνατος ὁ τάφος σου Θανάση θὰ τὰ σβύσῃ !...

Καὶ τὴν βραδιά ποῦ ἔλαμπε ἡ δλόχλωμη σελήνη
 Στὸ οὐράνιου σου τὸ πρόσωπο ποῦ σ' ἦδα κι' ἡ ψυχὴ μου
 Σ' ἀγάπησε ὦ Μαρία μου ; ! Ποτέ ! μὴ λησμονήσης
 Τὴ νύχτα ποῦ τ' ἀχείλη σου τὸ πρῶτο σου τὸ δάκρυ
 Μοῦ ἔπανε φῶς μου, σ' ἀγαπῶ ! Τὴ νύκτα ποῦ τὸ πρῶτο
 Τὸ φίλημά σου ἐστόλησε γιὰ μὲ τὴν ἔρμη πλάση
 Μὲ ρόδα μὲ τριαντάφυλλα !...

Ἀχ ! αἱ νυκτιὲς ἐκεῖνες σὰν ὄνειρο δακρύβρεχτο,
 Σὰ ρόδα μαραμμένα στὸ νεκρικὸ τὸ σάβανο
 Προβένουν στὴν ψυχὴ μου !
 Εἶναι Θανάση θάνατος ζωὴ χωρὶς ἐλπίδα !

Τρέμ' ἡ καρδιά μου ὁ λογισμὸς
 Σκοτίδισε τὸ φῶς μου
 Σβύετ' ἡ πνοὴ στ' ἀχείλη μου
 Φεύγουν γιὰ μὲ τοῦ κόσμου.

Ἐλπίδες καὶ παρηγοριὲς
 Καὶ μὲς τὸ χορισμόμας
 Ἀνοίγεται τὸ μνημαμας
 Βλέπω τὸ θάνατό μας !

Μαρία μὴν ἀπελπίζεσαι ἄχ ! εἶναι κι' ἄλλος κόσμος,
 Εἶναι νεκρῶν ἀνάστασις εἶναι θεὸς ἀγάπης !
 Ἐχει ὁ καιρὸς παρηγοριὲς ζῆσε νὰ μὲ θυμᾶσαι.
 Θὰ ν' ἔρχωμε χρυσὸ ὄνειρο ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμον
 Μέσα βαθυὰ στὸν ὕπνο σου νὰ σὲ παρηγοράω.
 Μὴ φοβηθῇς Μαρία μου τὸ ἔρμι μου τὸ μνημα
 Ἀχ ! ἀν τὸ ἰδῇς καμιά νυχτιὰ ἀπὸ τὰ δάκρυά σου
 Ν' ἀνοιξῇ καὶ σ' τὰ στήθη σου πέσῃ τὸ λείψνόν μου
 Ψυχρὸ, βουβὸ, ἀκίνητο. Ἀν ἄχ ! ἀπὸ τὸν πλάστη
 Ἐλάβενα στιγμὴν ζωῆς τὴν ἠθελα γιὰ σένα !
 Πῶς θὰ σ' ἀφήσω ἔρημη στὴν ἔρημιὰ τοῦ κόσμου ; !
 Ποῖα μάτια θὰ σὲ κλάψουνε ; Ποῖα χεῖλη μαραμμένα
 Ἀπ' ὅμοιον πόνον δύστηχη θὰ σὲ παρηγορήσουν ;
 Ὁ κόσμος ὁ σκληρόκαρδος ! Ὡ ! τρέχει σὰν τὸ ρέμα !
 Ἐκεῖ ποῦ σπέρνει χρήματα, τιμαῖς ἡ εὐτυχία,
 Ἀλλ' ὅπου ἰδεῖ τὴ συμφορὰ τῆς τύχης νὰ θερίξῃ
 Τὰ ρόδα, καὶ σὰν τὸ βορεῖα τ' ἀγνὰ νὰ τὰ μαραίνει
 Φεύγει ὡς ἀν τὸ δαίμονα καὶ δὲν τὸν σταματάει
 Καὶ τῆς φιλίας τ' ἀνάκραγμα καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης !
 Ἀβυσσος εἶνε ἡ καρδιά, εἶν' ἡ ζωὴ ἐλπίδα,
 Εἶναι τὸ δάκρυ βάλσαμος ! Ἀχ ! ζῆσε νὰ μὲ κλάψῃς !...
 Νὰ ζήσω ; !...

Ναί !...

Θὰ κατεβῶ μ' ἐσὲ στὸ μαῦρο μνημα !

Πᾶρε καὶ δῶς μου θάνατο !

Ἐσὲ ποῦ σὲ λατρεύω ; !...

Κι' ἄλλο μαχαίρι ἔφερα !...

Μαρία μου γιὰ μένα ; !

Κάλιο Θανάση θάνατο νὰ λάβῃς μοναχός σου

Παρ' ἄδηκα τὸν ἄτιμο θάνατο νὰ σοῦ δώσουν !

Ἐλα γιὰ ὕστερη φορὰ μέσα στὴν ἀγκαλιά μου
 Σφάξε τὴ δύστηχη καρδιά ὅπου κτυπᾷ γιὰ σένα
 Ὡς ποῦ τῆς ἔδωκες ζωὴ σὺ νὰ τὴν θανατώσῃς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἐλα πρὴν πέσω λίψανο σ' τὰ πόδια σου!...
Μαρία! ἀνατρηχιάζει ἡ σάρκα μου ψυχὴ μου ποῦ σ' ἀκούω
Καὶ θέλεις;!...
Ναί!...

Ποτέ! ποτέ! χίλιες φορές πεθένω
Παρά μιὰ στάλα αἷμα σου φῶς μου νὰ ἡδῶ χημένο!...
Ποῖα χλαλοή;!...

ὦ συμφορά! γιὰ ἡδὲς ὁ πόσος κόσμος
Τρέχει ὁ μωρὸς τοῦ ὁμοίου του νὰ ἰδῇ τὴν καταδίκη!
Καὶ τί νὰ ἰδῇ; μιὰ κεφαλή νὰ κηλισθῇ στὸ αἷμα!
Τρέχει νὰ ἰδῇ τὸν ὁμοιον τοῦ ὁποῦ τοῦ λέγει ὁ νόμος
Γίνε θερίο καὶ χλεύασε συνήδεις! ὁρσκειά!
Δήμιος καὶ μηδένωσε ὅτι δρίζει ὁ πλάστης!
Τὸν ὁμοιόν σου φόνευε μὲ τ' ἄσπλαχνό σου χέρι!
Μήπως θὰ ἰδῇ τὴν ἀρετὴ ὁ κόσμος νὰ προβάλλῃ
Ἀπὸ τὸ αἷμα;! ὁ σκληρὸς! ὁ ἀπάνθρωπος! ὁ νόμος!
Μήπως μοῦ ἔδωσε ζωὴ καὶ ὀρίζει νὰ τὴν πάρῃ;
Καὶ νὰ μὲ ῥίψῃ θῦμα του σ' τὴν ἄβυσσον τοῦ τάφου;
Γιὰ ἰδὲς μοῦ φέρουν τὸ σταυρὸ! τὸ ξυλοκρέβατό μου!

ὦ σκληρὲ νόμε! δὲ σ' ἀρκῇ ὁ θάνατος μὰ θέλεις
Καὶ τῆς ζωῆς τὴν ὕστερη στιγμή νὰ φαρμακώσης;
ὦ φρίκη! ὦ μαρτύριο! ἀκούω τὴν νεκρικὴ μου
Τὴν ψαλμωδίαν! τὸ σήμεντρον ποῦ σχίζει τὴν ψυχὴ μου!

Ὅχι Μαρία ὁ θάνατος

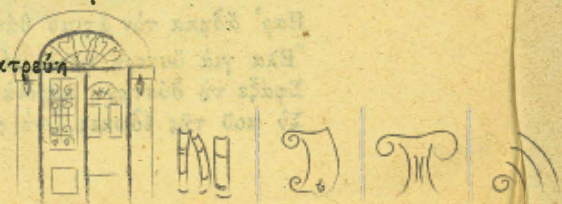
Ὁ χωρισμὸς μὲ σφάζει!...

Θανάση ἡ ὥρα ἐσήμανε!...

Ἄκου ὁ φονιᾶς μὲ κράζει!...

Ἄχ ἄγγελος μᾶς ἔνωσε, δαίμονας μᾶς χωρίζει!
Δῶς μου τὸ ὕστερο φιλὶ! Σταμάτησε Μαρία!
Ζῆσε!...

Πεθαίνω, τὴν ψυχὴν ὁποῦ θὰ σὲ λατρεύῃ
Σὺ λάβε! Θεέ μου χώραμε!...
Καὶ ἐγὼ μ' σὲ πεθαίνω!...

Ἀδραξε ἄγρια τὸ μαχαίρι
Ποῦ ἔσταζ' αἷμα ἀγαπητὸ
Βαθυὰ τὸ κάρφωσε μὲς τὴν καρδιά του
Ἐπεσ' ὁ δύστηχος κορμὶ νεκρό!

Τ' ἀγνὰ τὰ χεῖλη του τὰ νεκρομένα
Τὰ χεῖλη ἀσπάζωντο τ' ἀγαπητὰ,
Ἐψυχωμάχησαν σ' ἐκεῖνα ἀπάνου
Σ' ἐκεῖνα ἀπόμειναν νεκρά βουβά!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**